

İpek Dengiz

“Pembe Bere” öyküsü
7. sınıf öğrencisi
Ankara, TED Ankara Koleji

PEMBE BERE

Hastane kıyafetlerinin içinde bana doğru yaklaştı. “Merak etme, iyi olacağım.” İncecik parmaklarına bir öpücük kondurdu ve bana doğru üfledi. Sonra ameliyat odasına doğru yürümeye başladı.

Gözyaşları içinde uyandım. Yine onu görmüştüm. Onu kaybedeli bugün tam on beş yıl oluyordu ve yılların ardından onu unutmamak için rüyalarım, onu son gördüğüm âna delicesine sarılıyordum. Sanki bu cılız imgeler onu geri getirebilecekmiş gibi...

Onunla tanıştığım günü hatırladım. İkimiz de sekiz yaşındaydık. Çok güzel bir kızdı. Kocaman, masmavi gözleri, elma gibi kırmızı yanakları, upuzun saçları vardı. Ah o saçları! İçinde altın renginin, sarının, kahverenginin en güzel tonlarının bulunduğu saçları... Bir gün onu gördüğümde hiç saçı kalmamıştı. Çok şaşır-dım. Herkesin sahip olmak istediği o güzel saçlarına

ne olmuştu? Her gün taradığı, ipek gibi yumuşak, upuzun saçlarını niye istememişti ki?

Saçlarına ne yaptığını sordum. Kestirmek zorunda olduğunu, hastalandığını söyledi, lösemiymiş hastalığının adı. Daha önce hiç duymamıştım. Belki hemen geçer, arkadaşım da eski saçlarına kavuşur diye düşündüm.

“İyileşecek misin?” dedim, o da bilmiyormuş. O masmavi gözleri uzaklara daldı, kim bilir ne düşünüyordu, belki de eski saçlarını özliyordu.

Onu neşelendirmek istedim. “Üzülme, bence hemen iyileşirsin.”

Buruk bir gülümsemeye bana doğru baktı. Gözlerinin içinde bir parıltı gördüm. O küçük yaşına rağmen parıltının ne olduğunu anladım; umuttu. İçindeki umut küçük olabilirdi ama iyileşeceğine, eski haline döneceğine inanıyordu.

“Merak etme, hep yanında olacağım,” dedim.

Ailesi onu çağırdı, eve dönmesi gerekiyormuş. Usulca yürümeye başladı. Arkasından baktım. İyileşmesini tüm kalbimle istiyordum.

Ertesi gün, okula pembe bir bereyle geldi. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi davranarak yanına gittim ve ona sarılarak merhaba dedim.

Ders zili çaldı. Herkes yerine oturmuş, ona bakıyordu. Fısıldaşmaları sanki hiç durmayacak gibiydi. Öğretmen içeriye girdi. Sonunda herkes susmuştu. Ancak bu sefer de birbirlerine notlar göndermeye başlamışlardı. Öğretmen onları durdurmaya çalışırken ben de görmezden geldim. Yanımda oturduğu için arkadaşşıma da görmezden gelmesini fısıldadım.

Ders, sonunda bittiğinde sınıftan dışarı çıktık. Ona,

“Bahçeye çıkalım, açık hava seni daha mutlu edecektir,” dedim. Yürümeye başladık. İnsanlar arkamızdan bakarak konuşuyorlardı.

Birdenbire bir oğlan koşarak geldi ve onun pembe beresini çıkararak yere attı. Herkes şaşkınlık içinde bakakaldı.

Çocuk bağırdı: “Kelsin sen!” Gülmeye başladı.

Sonra herkes kahkahalar atarak onu gösterdi. Beresini almak için eğildim, ama benden önce davranan çocuk, bereyi eline alıp dil çıkarttı. Arkadaşım bereyi almak için ona doğru uzanmıştı ki, çocuk bereyi başka birine attı. Diğer çocuk bereyi bana doğru uzattı ama ben tam almak üzereyken, “Kelin beresi!” diye bağırarak pembe bereyi başka birine attı. O da bir başkasına. Biz peşlerinden koşarken hep aynı şeyi bağırarak söylediler: “Kelin beresi! Kelin beresi!”

Koşmaktan nefes nefese kalmıştı arkadaşım, yoksa hastalığından mı? Endişe içinde ona doğru döndüm. Rengi solmuştu, çok yorgun görünüyordu. Gözleri dolmuştu.

“Lütfen artık beremi verin.” Çocuklardan biri acımış olacak ki, bereyi arkadaşıma verdi.

Koşarak yanına gittim. Ona sarıldım.

Yavaşça fısıldadı: “İyi hissetmiyorum. Sanırım eve gitmeliyim.”

Endişelendim, ama gizlemeye çalıştım. “Merak etme, eminim ki yarın daha güzel olacak.”

Bana doğru baktı. “Emin misin?” Gözlerinden pek çok duygu okunuyordu; endişe, merak, korku, minnettarlık ve umut...

Bu bakışları kaybolsun istemiyordum. “Tabii ki!”

Ertesi gün geldiğinde yanıldığımı anladım. Sınıfa

girdiğimde arkadaşımı ağlarken buldum. Hemen yanına koşup ona sarıldım. Ne olduğunu sorduğumda cevap vermedi. Sorumu tekrarladığımda ise bana döndü ve konuşmaya başladı: “Benimle dalga geçiyorlar, bazıları bana acıyan gözlerle bakıyor, bazıları da benden korkuyor, yanıma yaklaşıyor.”

Sırasının altındaki pembe beresini aldım ve nazıkçe kafasına taktım. Sakin bir sesle konuşmaya başladım: “Her şey düzelecek. Eminim ki yarın daha...”

Sözümü kesti: “Hayır, yarın daha güzel olmayacak. Dün de böyle demiştin, ancak yanıldım. Artık hiçbir zaman hiçbir şey güzel olmayacak. Eski halimi özledim.” Tekrar ağlamaya başladı. Haklıydı, yanılmıştım. Ancak bu, içimizdeki umudu söndüremezdi.

“Eski haline geri döneceksin, yeter ki inan. Senin hep yanında olacağım. Sana hep destek olacağım.” Gözünden birkaç damla yaş süzüldü ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

O akşam yalvararak annemi beni kuaföre götürmesi için ikna ettim. Oraya varır varmaz isteğimi söyledim: “Saçımı keser misiniz? Ama lütfen, kısacık olsun.” Kuaför şaşkınlıkla bana baktı. “Emin misin?” Hiç duraksamadan cevap verdim: “Evet.” Bunu arkadaşım için yapmıştım. Ona verdiğim sözü tutmak için saçlarımı kestirmiştim. Hep yanında olacaktım.

Ertesi sabah, okula tıpkı onun gibi pembe bir bere takarak gittim. Beni gördüğünde çok şaşırды ve duygulandı. Hemen boynuma sarıldı. Beraber bahçeye çıktık. Bizi görenler, neden aynı renk bere taktığımızı soruyordu, ben de her seferinde onun yanında olduğumu ve ona destek olduğumu söylüyordum.

Bir sonraki gün, tuhaf bir şey oldu ve üç kişi okula

pembe bereyle geldi. Onlar da arkadaşşıma destek olmak istiyormuş. Sonraki gün beş, bir sonraki gün on iki, birkaç hafta sonra okulun neredeyse tamamı ve bir ay sonra ilk başta arkadaşşımla dalga geçen çocuklar bile pembe birer bere takmaya başlamıştı. Artık kimse onunla dalga geçmiyordu. Aksine, ona destek olmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

Geçirdiğimiz bu güzel zamanlar, arkadaşşımlın okula gelmemeye başlamasıyla bozuldu. Öğretmenler bu konuyla ilgili hiç konuşmadığı için iyice endişelenmeye başlamışım. Sonunda bir öğretmen, onun hastanede olduğunu ağzından kaçırdı.

O akşam, pembe beremi takarak hastaneye gittim. Onu gördüğümde mideme yumruk yemiş gibi oldum. Rengi solmuş, zayıflamıştı. Eskiden heyecanla dolu olan gözleri, şimdi endişe ve hüzün doluydu. Beni gördüğünde şaşırđı.

Konuşmaya çalıştı, ancak sadece fısıldayabildi: “Ameliyat olacaktım.”

Başımı evet dercesine salladım. Çok endişeliydim.

Hastane kıyafetlerinin içinde bana doğru yaklaştı. “Merak etme, iyi olacağım.” İncecik parmaklarına bir öpücük kondurdu ve bana doğru üfledi. Sonra ameliyat odasına doğru yürümeye başladı. O ânın arkadaşşımlı son görüşüm olacağını tahmin edememişim.

Eski günlerimizi hatırlamam ağlamama neden olsa da, onu düşünmekten vazgeçemedim. Yanında olmam gerektiğine karar verdim ve mezarına gittim. Mezar taşını renkli çiçeklerle süslerken yavaşça fısıldadım: “Merak etme, her şey daha güzel olacak.”

Gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Ağlamamı hiç istemezdi, ancak mezar taşının üstüne ona ait bir şeyi

koyarken, gözyaşlarşıma engel olamadım. Bu şey, onun pembe beresiydi. Gözlerimden süzülen birkaç damla gözyaşı pembe bereye damlarken yavaşça tekrarladım: “Her şey daha güzel olacak.” ■